

του Φώτη Κόντογλου, Σήμερα νομίζεται καλός σέ όλα, όποιος είναι 'αδιάφορος, όποιος δέν νοιάζεται γιά τίποτα, όποιος δέν νιώθει καμιά εύθύνη. 'Αλλιώς τόν λένε σωβινιστή, τοπικιστή, μισαλλόδοξο, φανατικό. Όποιος 'αγαπά τήν χώρα μας, τ'ήθη καί έθιμά μας, τήν παράδοσή μας, τήν γλώσσα μας, θεωρείται 'οπισθοδρομικός.

Οι 'αδιάφοροι παιρνούν γιά φιλελεύθεροι 'άνθρωποι, γιά 'άνθρωποι πού ζοῦνε μέ τò πνεῦμα τῆς 'εποχῆς μας, πού 'έχουν γιά πιστεύω τήν καλοπέραση, τò εύκολο κέρδος, τῖς εύκολίες, τῖς 'αναπαύσεις, κι 'ας μὴν 'απομείνει τίποτα πού νά θυμίζει σέ ποιò μέρος βρισκόμαστε, 'από πού κρατάμε, ποιοὶ ζήσανε πρὶν 'από μᾶς στήν χώρα μας.

Ἡ ξενομανία μας 'έγινε τώρα σωστή ξενοδουλεία, σήμερα περνᾶ γιά 'αρετή, κι όποιος 'έχει τούτη τήν 'αρρώστεια πιò βαρειά παρμένη, λογαριάζεται γιά σπουδαίος 'άνθρωπος.

Ἡ Ελλάδα 'έγινε ένα παζάρι πού πουλιοῦνται όλα, σέ όποιον θέλει νά τò 'αγοράσει. Καταντήσαμε νά μὴν 'έχουμε 'απάνω μας τίποτα ελληνικό, 'από τò σῶμα μας 'ίσαμε τò πνεῦμα μας. Τò μασκάρεμα 'άρχισε πρῶτα 'από τò πνεῦμα, καί ὕστερα 'έφθασε καί στò σῶμα.

Περισσότερο 'αντιστάθηκε σέ αὐτή τήν παραμόρφωση ο' λαός καί βαστάξε καμπόσο, μᾶ στò τέλος τόν πήρε τò ρεῦμα καί πάει καί αὐτός. Μάλιστα είναι χειρότερος 'από τούς γραμματισμένους. Τώρα μαΐμουδιζει τὰ φερσίματα καί τῖς κουβέντες πού βλέπει στὸν κινηματογράφο, 'έγινε 'αφιλότιμος καί 'αδιάντροπος. 'Ενῶ πρῶτα ξεχώριζε 'από άλλες φυλές, γιὰτί ἦταν σεμνός, φιλότιμος, ντροπαλός, καλοδεκτικός, τώρα 'έγινε 'αγνώριστος.

Τὰ όμορφα χαρακτηριστικά του σβήνουνε μέρα μέ τήν μέρα. Καί οι 'λιγοστοὶ πού διατηροῦνε 'ακόμη λίγα σημάδια 'από τήν 'ομορφιά τῆς ελληνικῆς ψυχῆς, παρασέρνονται σέ αὐτή τήν παραμόρφωση 'από τούς πολλούς, πού είναι οι 'έξυπνοι, οι 'συγχρονισμένοι, οι 'μοντέρνοι, 'αλλά πού είναι στ' 'αληθινὰ οι 'αναίσθητοι καί οι 'αποκτηνωμένοι. Οι καλοὶ ντρέπονται γιὰτί είναι καλοὶ, συμμαζεμένοι καί μέ 'ανατροφή. Οι 'άλλοι τούς λένε καθυστερημένους. Συμπαθητικὸς 'άνθρωπος δύσκολα βρίσκεται πιά σήμερα στὸν τόπο μας. Ἡ μόδα είναι νά είναι κανεὶς 'αντιπαθητικός, κρύος, 'άνοστος καί μάγκας. Μάλιστα όπως όλα φραγκέψανε, φράγκεψε καί ο' μάγκας. Οι πιò 'αγράμματοι 'ανακατώνουνε στήν κουβέντα τους κάποια 'εγγλέζικα καί 'εκεὶ πού δέν χρειάζονται. Όσο γιά τούς γραμματισμένους, ὅλη ἡ γραμματοσύνη τους είναι νά μιλᾶνε 'εγγλέζικα καί σέ λίγο καιρὸ δέν θὰ ὑπάρχει Ἕλληνας νά μιλά ελληνικά. 'Ας καταργηθεῖ λοιπὸν ἡ ελληνικὴ γλώσσα ολότελα, νά μὴν κουράζονται τὰ παιδιά μας στήν 'άσκοπη 'εκμάθευσή της. Κοιτάχτε τὰ παιδιά μας. Παρατηρεῖστε τῖς φυσιογνωμίες τους, τò βλέμμα τους, τῖς κουβέντες τους, τὰ 'αστεία τους, τὰ παιχνίδια τους. Όλα μυρίζουνε ... Ελλάδα, νά μὴν 'αβασκαθοῦμε!

Τò μόνο πού 'απόμεινε ελληνικό είναι τò «ρέ». Τò μασκάρεμα γίνεται γοργὰ καί στò κορμί καί στήν ψυχή. Οι 'λιγοστοὶ πού 'αντιστέκονται 'ακόμη σέ αὐτὸν τὸν κατακλισμό, πῶς νά μπορέσουνε νά βαστάξουνε; Γύρω τους βογγᾶ ἡ μεθυσμένη 'ανθρωποθάλασσα.

'Ερχεται καινούργιος κόσμος! Τò κολοσσαῖο μέ τὰ οὐρλιάσματά του σκεπάζει τῖς ψαλμωδίες πού λένε οι 'μάρτυρες, περιμένοντας τὰ θηρία νά τούς φᾶνε.

'Αλλά 'άν θὰ λείψουν οι Ἕλληνες 'από τò πρόσωπο τῆς γῆς, μήπως θὰ 'απομείνουν τὰ βουνά, οι 'ακροθαλασσιές, οι 'θάλασσες, τὰ νησιά καί τὰ βράχια μέ τὸν ελληνικὸ χαρακτήρα τους;

Καθόλου! Τὰ περισσότερα τὰ ἔχουνε ἀγοράσει ἄνθρωποι ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὸν βόρειο Ὠκεανό, ἀπόγονοι τῶν Βικίγκων. Εκείνα τὰ κακόμοιρα νησιά τί συμφορὰ ἔχουνε πάθει!

Ἡ φτώχεια τους στάθηκε ἡ καταστροφή τους. Σήμερα τὰ ρημάξανε ἄλλοι κουρσάροι, πιὸ ἐπικίνδυνοι ποὺ σφάζουνε μὲ τὸ μπαμπάκι. Σκλαβώσανε τὰ νησιά μὲ εὐγενικό τρόπο, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Τὰ ἄσπρα σπιτάκια τῶν νησιωτῶν, ποὺ ζούσανε σὲ αὐτὰ ἀπλοῖκοι καὶ συμμαζεμένοι ἄνθρωποι, θαρρεῖς πῶς γίνανε δημόσια.

Κυκλοφοροῦν χιλιάδες φωτογραφίες τῆς Μυκόνου, τῆς Πάρου, τῆς Αἴγινας, τῆς Ὑδρας, καὶ ἀντὶ νὰ βλέπει κανεὶς στοὺς στενοὺς δρόμους τοὺς κάποιους ἀραιοὺς νησιῶτες ψαράδες, ψημένους στὴν θάλασσα καὶ νησιώτισσες μὲ τὰ σεμνά τους ροῦχα, βλέπει νὰ γυρίζουν κάποια πλάσματα μισόγυμνα ἢ ολόγυμνα, ξενόφερτα, ἀγκαλιασμένοι θεατρinίστικα καὶ νὰ κάνουνε κάποιες ἄνοστες ἐπιδείξεις «ταμπλῶ βιβᾶν», σὰ νὰ παίζουν στὸν κινηματογράφο. Καὶ ρωτᾶς, κουνώντας τὸ κεφάλι σου: τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ δίποδα, μὲ ἐκεῖνα τὰ σπίτια καὶ μὲ τὰ στενοσόκκακα τῶν νησιῶν; Ταιριάζουνε μὲ αὐτὰ, ὅσο ταιριάζουνε οἱ τουρίστες μὲ τὰ σόρτς μὲ τὸν Παρθενῶνα ποὺ μπροστὰ του φωτογραφίζονται. Ὅμως ἐκεῖ στέκονται ὅσο νὰ φωτογραφηθοῦνε, καὶ δὲν ἔχουνε γιὰ σπίτι τοὺς τὸν ἀρχαῖο ναό, ἐνῶ τοῦτοι στὰ νησιά, κατοικοῦνε μέσα σὲ ἐκεῖνα τὰ ἀταίριαστα σπίτια.

Ὅλα ὑπηρετοῦνε τὰ γοῦστα αὐτῶν τῶν ἀφεντάδων. Μάλιστα τόσο πολὺ ἀγαποῦν αὐτοὶ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ εἶναι ἐνθουσιασμένοι πῶς δὲν θὰ ἀφήσουνε τίποτα ἐλληνικὸ ὅπου πατήσουνε.

Καημένη Ἑλλάδα! Τί τέλος σὲ περιμενε! Μὰ δὲν ἔχεις μήτε κάποιον νὰ σὲ κλάψει, γιὰ τὴν κηδεῖα σου τὴ γιορτάζουνε σὰν γάμο, μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια, ποὺ αὐτὰ εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἐλληνικά.

Ἀκοῦστε τὴν ἐξῆς ἱστορία: ἡ χταπόδα βοσκᾶ στὸν πάτο τῆς θάλασσας, μαζί μὲ τὸ χταποδάκι. Ἄξαφνα τὸ καμακίζουμε. Τὸ χταποδάκι φωνάζει: μὲ πιάσανε μάνα! Ἡ μάνα του τοῦ λέγει: μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Ξαναφωνάζει τὸ μικρό: μὲ βγάζουν ἀπὸ τὴν θάλασσα! Πάλι λέγει ἡ μάνα: μὴν φοβᾶσαι παιδί μου. Καὶ πάλι: μὲ σγουρίζουμε μάνα! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου!

Μὲ κόβουμε μὲ τὸ μαχαίρι! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Μὲ βράζουνε μάνα! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Μὲ μασᾶνε μάνα! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Πίνουνε κρασί μάνα! Τότε ἐκεῖνη ἀναστέναξε καὶ φώναξε: Ἀχ, σὲ ἔχασα παιδί μου! Γιὰ τὸ κρασί εἶναι ὁ ἀντίμαχος τοῦ χταποδιοῦ, ἐπειδὴ τὸ λιώνει στὸ στομάχι. Δηλαδή ἡ μάνα δὲν φοβήθηκε μήτε τὸ μαχαίρι, μήτε τὴν φωτιά, μήτε τὰ δόντια, ἀλλὰ τὸ κρασί, ποὺ εἶναι πιὸ ἤρεμο καὶ ἀθῶο μπροστὰ στὰ μαχαίρια καὶ τὰ δόντια.

Ἡ Ἑλλάδα σὰν τὸ χταποδάκι πέρασε ἀπὸ φωτιές, δόντια, μαχαίρια, ἀλλὰ πνεῦμα ΔΕΝ παρέδινε. Ὁ Φράγκος δὲν ἔρχεται μὲ μαχαίρια, πιστόλια καὶ φωτιές. Ἦρθε μὲ χᾶδια καὶ γλυκόλογα. Ἦρθε μὲ δῶρα, μὲ λεφτά, νὰ ἀνακουφίσει τὴν φτώχεια μας, νὰ διασκεδάσει μαζί μας, νὰ χορέψει μαζί μας, νὰ μᾶς εὐκολύνει τὴν ζωὴ μὲ τὰ μηχανήματά του. Ὅπως τὸ χταποδάκι ἔλιωσε στὸ κρασί, ἔτσι καὶ ἡ Ἑλλάδα κοντεύει νὰ χαθεῖ ἀπὸ τὸ γλυκὸ κρασί ποὺ τὴν μέθυσε καὶ δὲν ξέρει τί κάνει καὶ ξεγυμνώθηκε καὶ στρήνιασε καὶ ἐκ τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτισεν.

ΠΗΓΗ: <http://malakontas.blogspot.com>